

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμὸς ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρὸς». (Ἰωάν. 14:24)

«Καὶ ἐπλήθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». (Πράξεων 2:4)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΠΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησίᾳ Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 28 No 6

Print Post Approved PP 24555000018

Τεύχος 314

Ἰούλιος / June 2006

ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΛΑΪΚΗ ΕΥΣΕΒΕΙΑ

Μέρος Β'

Ἰπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανῶ

Ἐξιά ν' ἀποτιμήσουμε πάντως δίκαια καὶ σωστά τὴν **ἀξία** τῆς «λαϊκῆς εὐσεβείας», πού δέν εἶναι πάντοτε εὐδιάκριτη κατὰ τὴν σύγκρισή της μέ τὴν «ἐπίσημη Θεολογία» τῆς Ἐκκλησίας, ἴσως εἶναι χρήσιμο νά προτάξουμε κάποιες παρατηρήσεις γενικωτέρας φύσεως. Καί οἱ παρατηρήσεις αὐτές γίνονται μᾶλλον **ἐπιείγουσες**, ἀπό τό γεγονός ὅτι στηρίζονται σέ κάποια βασικά καί πασίγνωστα δεδομένα, τά ὁποῖα ὅμως κάποτε ἀντιπαρερχόμαστε σάν νά μήν πέρασαν ποτέ ἀπό τὴν σκέψη μας.

Ἡ σπουδαιότητα τῶν ἐν λόγω παρατηρήσεων γίνεται ἀκόμη μεγαλύτερη καί λόγω τῶν **κινδύνων** πού γεννᾷ πολλές φορές ὁ ὑπερβολικά εὐαίσθητος **ψυχισμός** τοῦ ἀνθρώπου τῆς Ἀνατολῆς, καί δὴ τῆς λεκάνης τῆς Μεσογείου. Ἀποτέλεσμα αὐτοῦ τοῦ ψυχισμοῦ εἶναι ἄλλωστε, τό ὅτι συχνά παρεξηγοῦνται ἄνθρωποι **εὐλαβέστατοι** ὡς τάχα «ἀλαφροϊσκιωτοί», πνευματικά «ἀνισόρροποι», ἢ ἀκόμη καί «μυθομανεῖς»!

Θυμίζουμε, λοιπόν, μέ πλάγιο κάπως σχολιασμό, τά ἐν λόγω πασίγνωστα δεδομένα:

1) Ὅτι τά θεμέλια τῆς «ἐπισημοῦ Θεολογίας» τῆς Ἐκκλησίας, βρίσκονται ἀπ' ἀρχῆς σταθερά κατατεθειμένα α) στήν Ἁγία Γραφή (Παλαιά καί Καινὴ Διαθήκη), β) στὰ Συγγράμματα τῶν Ἁγίων Πατέρων, καί γ) στοὺς «Ὁρους» καί τοὺς «Κανόνες» τῶν Συνόδων (Οἰκουμενικῶν ἢ Τοπικῶν).

Εἶναι ὅμως εὐνόητο, ὅτι ὅλος αὐτός ὁ ἀπέραντος πνευματικός θησαυρός δέν εἶναι δυνατόν νά παρακολουθεῖται **ἄμεσα** ἀπό μέρος τοῦ μέσου πιστοῦ, πού δέν εἶναι ἰδιαίτερα ἐξοικειωμένος μέ τὴν γλῶσσα καί τά νοήματα τῶν ἱερῶν Κειμένων. Μέ ἄλλα λόγια, θά ἦταν σχεδόν οὐτοπία νά περιμένε κανεὶς ἀπὸ τόν μέσο πιστό τῆς Ἐκκλησίας νά εἶναι σέ θέση νά παρακολουθήσει ἀβοήθητος τίς «ἀθέατες» ἀλληλουχίες ἑνός ἱεροῦ «συμπλέγματος», πού ἡ ἴδια ἢ Θεολογία μέ **δέος** ἀντιμετωπίζει, ὀνομάζοντάς το χαρακτηριστικά **«Σχέδιο Θεῆς Οἰκονομίας»**. Ἄλλωστε, καί αὐτά τά ἐξειδικευμένα (κατὰ Κλάδους) θεολογικά Συγγράμματα, εἶναι σχεδόν ἀδύνατον νά τά παρακολουθήσουν εὐχερῶς, ἀκόμη καί πτυχιούχοι Πανεπιστημίου, πόσο μᾶλλον οἱ διαθέτοντες κατώτερα «μορφωτικά» προσόντα.

2) Ὅτι λόγω ἀκριβῶς τῶν ὡς ἄνω «τεχνικῶν» δυσκολιῶν νά ἔχουν ἄμεση πρόσβαση στὰ ἱερά Κείμενα ὅλοι οἱ πιστοί, ἡ Ἐκκλησία ἐφρόντισε ἐνωρίς νά δώσει μιά **σύντομη, σαφῆ,**

THEOLOGY AND POPULAR PIETY

PART 2

By Archbishop Stylianos of Australia

To gain a fair and accurate understanding of the **value** of 'popular piety', which is not always easily distinguishable from the 'official theology' of the Church, it may be useful to make some observations of a more general kind. These observations become rather more **imperative** due to the fact that they are based on some basic and well-known data, which are nevertheless overlooked sometimes, as if they escaped our attention.

The significance of the observations is augmented also on account of the dangers which often arise from the exceptionally sensitive psyche of people from the East, and especially the Mediterranean. The result of this psyche is that the most **reverent** people are many times mistaken as being 'light in the head', spiritually imbalanced or even a touch fond of 'make-believe'!

We therefore recall the very well-known data, with the aid of some indirect commentary:

1) That the foundations of the Church's 'official theology' are given from the outset in (a) the Holy Scriptures (Old and New Testament), (b) the works of the Holy Fathers and (c) the Decrees and Canons of the of the Synods (Ecumenical and Regional).

Understandably, not everyone is in a position to appreciate **directly** that vast spiritual treasure, if they are unfamiliar with the style of language and meaning contained in the sacred texts. In other words, it would be virtually utopian to expect the average member of the Church to be able to follow unaided the 'unseen' cohesion of a sacred 'multifaceted reality' which theology itself treats with great **awe**, naming it the **'plan of divine Economy'**. These specialized fields of theological writings are at any rate difficult for university graduates to follow, let alone others who have received less formal education.

2) That, precisely because of the above 'technical' difficulties involved in having all faithful grasp the full meaning of the sacred texts, the Church very early on arranged to provide a **brief, clear** but also very **accurate** summary of its teaching, through the 12 Articles of the **Creed** (formulated in the Ecumenical Synods of Nicaea in 325 and Constantinople

ἀλλά καί **ἀκριβέστατη** περιλήψη τῆς ὅλης διδασκαλίας τῆς, εἰς τὰ γνωστά 12 Ἄρθρα τοῦ **«Συμβόλου τῆς Πίστεως»** (Νικαίας 325, Κωνσ/λεως 381). Αὐτό τό πνευματικό «λάβαρο» τῶν πιστῶν, ἀπαγγέλλεται ἐπισήμως ὡς **ὁμολογία** διακριτικῆ τῶν πιστῶν ἀπό τούς μή πιστούς, τόσο πρό τοῦ ἰ. Βαπτίσματος, ὅσο καί κατὰ τήν θ. Λειτουργία.

Μποροῦμε ἐπομένως νά ποῦμε ὅτι, μέ βάση τό Σύμβολο τῆς Πίστεως, ὅλα τὰ κείμενα τῆς θ. Λατρείας εἶναι μιά πρώτη «ἀνάλυση» τῶν Δογμάτων καί διδαγμάτων τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως καί Διδασκαλίας, πού σημαίνει μιά πρώτη προσπάθεια **«ἐκλαϊκίευσως»** τῆς ἐπισήμου Θεολογίας τῆς Ἐκκλησίας.

3) Ὅτι, ὅπως γνωρίζουν ὅλοι οἱ πιστοί, τὰ «Συναξάρια», οἱ «Βίοι Ἀγίων», τὰ «λαϊκά ἦθη καί ἔθιμα», πού συμπλέκονται κατὰ τόπους μέ τήν Λατρεία καί τήν καθημερινή Ζωή -ἐκφράζοντας λεπτομερέστερα τήν «νοοτροπία» καί τόν ἰδιαιτέρο ψυχισμό κάθε λαοῦ καί τόπου- ἀποτελοῦν μιά, ἀκόμη πιό προσιτή, «ἐκλαϊκίευση» γιά τὰ πλήθη τῶν πιστῶν.

Περιττεύει ἀσφαλῶς νά ὑπενθυμίσουμε πόσο χαρακτηριστικά ἐξετίμησε καί σεβάστηκε ἡ Ὁρθοδοξία ὅλη αὐτή τήν **προγονική** «προϊκά», μαζί μέ τήν γλῶσσα κάθε λαοῦ, καθαρῶς ἔτσι ἀκόμη καί **προ-χριστιανικές** συνήθειες καί ἐνωματώνοντάς τις σέ ἀνεκτίμητο ἱερό «παλίμψηστο», ἐφ' ὅσον δέν ἐθίγετο τό πνεῦμα καί τό κήρυγμα τοῦ Χριστιανικοῦ Εὐαγγελίου.

Μετά ἀπό τήν ὡς ἄνω συνοπτική «χαρτογράφηση», τρόπον τινά, τῆς πορείας πού κάνουν τὰ «σπερματικά» δεδομένα τῆς θείας Ἀποκαλύψεως, μέχρι νά ἐξελιχθοῦν καί σέ καθημερινές «ἐνσαρκώσεις» τῆς Πίστεως εἰς «Θεόν ἀληθινόν», μποροῦμε τώρα νά ἐκτιμήσουμε πληρέστερα καί αὐθεντικώτερα τὰ ποικίλα περιστατικά καί βιώματα «λαϊκῆς εὐσέβειας».

Μέ τήν βεβαιότητα ἀκριβῶς αὐτή, ὅτι δηλ. εἰς τὰ ἐν λόγω περιστατικά δέν πρόκειται μήτε γιά «ψυχώσεις» αὐθυποβολῆς, μήτε γιά «παρακρούσεις» καί ἐν γένει φαινόμενα ψυχοπαθολογίας (ψευδαισθήσεις, παραισθήσεις, κ.ἄ.), ἀλλά μᾶλλον γιά ἱερά «δρώμενα» καί γιά «ἀποκαλυπτικά» γεγονότα, πού θά ἦταν δυνατόν νά ὀνομάσωμε -χωρίς νά γίνουμε ἀνευλαβεῖς- περίπου ὡς **«ἐλλάσσονες θεοφάνειες»** (κατά τό **«μειζονες καί ἐλλάσσονες»** προφήτες!) θά μπορέσουμε, τώρα στή συνέχεια, νά ἀναφερθοῦμε ἐπιλεκτικά σέ κάποιες περιπτώσεις «λαϊκῆς εὐσέβειας», ὅπως τίς ἀντιμετώπισε ὁ ἀείμνηστος Ν.Γ.Πεντζίκης.

Πρωτίστως, πρέπει νά ποῦμε ὅτι, παρόμοια περιστατικά «λαϊκῆς εὐσέβειας», ἄν δέν ἦταν ὅπως εἴπαμε ἕνα εἶδος ἀπό «ἐλλάσσονες θεοφάνειες», δέν θά εἶχαν τήν δύναμη μήτε νά **φωτίσουν** καί νά **συγκινήσουν**, μήτε νά **παρηγορήσουν** στόν ἴδιο βαθμό ἀνθρώπους ὑψηλῆς νοημοσύνης καί πνευματικῆς καλλιέργειας, ὅπως ἀκριβῶς καί ἀπλούς πιστούς λαϊκῆς ἀφελότητος.

Ὁ γράφων ὀφείλει νά δηλώσει κατηγορηματικά ὅτι δέν γνώρισε ἄλλον Ὁρθόδοξο -Κληρικό, Μοναχό, ἢ λαϊκό μέλος τῆς Ἐκκλησίας- νά διηγεῖται ὅπως ὁ Ν.Γ. Πεντζίκης, μέ κατάλυξη **προσευχόμενου** καί πύρινα **δάκρυα** μικροῦ παιδιοῦ, ἀδιακρίτως: «ἱστορίες», «θρύλους», «ὄραματα», «ἐνύπνια», «παροιμίες», «ἔθιμα» καί πλεῖστα ἄλλα **«σκοντάματα»** (ὅπως ὀνόμαζε «τοῦ Θεοῦ τὰ πράγματα», ἀπό τό γνωστό λαϊκό τραγουδάκι «Φεγγαράκι μου λαμπρό...»).

Καί πηγὴ προελεύσεως ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνεκτίμητων δωρημάτων τῆς λαϊκῆς μας Παραδόσεως δέν ἦσαν μόνο ὁ

in 381). This spiritual 'banner' of the faithful is officially read aloud as a **confession** distinguishing the faithful from the non-faithful, both during the Baptismal Service and the Divine Liturgy.

We can therefore state, based on the Creed, that all texts used in divine worship are an 'analysis' of the doctrines and teachings of Holy Scripture and of the Tradition of the Fathers, which means a first attempt to convey the official Theology of the Church in **lay** terms.

3) That, as all faithful are aware, the collections of the 'Lives of Saints' and the 'customs of the people' are intertwined with the worship and daily life of the faithful on a local level - thereby expressing in great detail the 'mentality' and particular features of each people and place - and are, further, a more 'digestible' conveyor of the Church's teachings to the host of faithful.

It would of course be superfluous to recall how Orthodoxy has characteristically evaluated and respected this **ancestral** 'dowry', together with the language of each people, thereby sanctifying even **pre-christian** customs and incorporating them into an invaluable sacred 'palimpsest', provided that the spirit and message of the Christian Gospel is not compromised.

Following the above concise 'charting', so to speak, of the journey made by the 'seminal' data of divine Revelation until they develop into daily 'embodiments' of Faith in the true God, we can now appreciate more fully and authentically the various cases and experiences of 'popular piety'.

To be certain, these cases do not include the psychosis of 'self-suggestion', nor mental derangement and other general phenomena of psychopathology (delusion, hallucination etc.). They are rather sacred 'proceedings' and 'revelatory' events which we could approximately name - without being impious - as **'lesser theophanies'** (in the sense of the **'greater'** and **'lesser'** Prophets!). We can now turn to a selection of instances of 'popular piety' as encountered by the late N.G. Pentzikis.

Firstly, we should mention that if these examples of piety were not in fact a kind of 'lesser theophany', they would not possess the power to **enlighten** or **move** or **console** people of high intelligence and spiritual refinement, as well as those who are simply naive, to an equal degree.

The author is obliged to state categorically that he had never met another Orthodox person - whether Clergyman, monastic or lay member of the Church - like N.G. Pentzikis who would narrate stories, legends, visions, dreams, sayings, customs and a host of other things with the awe of a **prayerful** person as well as the intense **tears** of a small child.

And the source of all these inestimable gifts of the Tradition of our people was not only the 'Lives of Saints' or the 'Sayings of the Desert Fathers', but also the personal accounts of monks known to him, or of other struggling lay people, whether men, women or children.

Here, then, are several examples, just as he used to recount them:

- A young woman lost her poor husband (who was a cobbler) in a regional town of Macedonia during the harsh years of the Bulgarian, and then German-Italian, invasion. His sudden death left her with three young

«Συναξαριστής», ή τὰ «Γερωνικά», ἀλλά καί οἱ διά ζώσης διηγῆσεις γνωστών του Μοναχῶν, ἢ ἄλλων τυραννισμένων ἀνθρώπων τοῦ κόσμου, ἀνδρῶν καί γυναικῶν καί παιδιῶν.

Ἰδού, λοιπόν, κάποια δείγματα, ὅπως τὰ διηγῆτο ὁ ἀείμνηστος:

- Μιά νέα γυναίκα ἔχασε τόν φτωχό βιοπαλαιστή σύζυγό της (τσαγκάρης ἦταν) σέ ἐπαρχιακή πόλη τῆς Μακεδονίας στά δύσκολα χρόνια, ἀπό ἐπιδρομές Βουλγάρων ἢ ἀργότερα Γερμανο-ιταλῶν. Πεθαίνοντας ξαφνικά, τῆς ἄφησε ὀρφανά τρία ἀνήλικα παιδιά, ὁ μακαρίτης. Καθώς ἐκείνη τὰ ἐτοίμαζε κάθε πρωί γιά τό σχολεῖο, ἔβλεπε τρύπια τὰ παπούτσια τους, καί δέν εἶχε ποῦ νά πεῖ τόν καημό της γιά βοήθεια. Ἐξαντλημένη ὅπως ἔπεφτε τό βράδυ νά ἀναπαυθεῖ λίγο, ἔβλεπε συχνά στόν ὕπνο της νά ῥχεται ὁ σύζυγος καί προστάτης τῆς οἰκογενείας καί νά ἀλλάζει τίς σόλες στά φθαρμένα παπούτσια τῶν παιδιῶν του.

Αὐτή ἦταν ἡ μόνη παρηγοριά πού εἶχε ἡ ἀπορφανεμένη οἰκογένεια. Κί ὅμως τήν στήριξε νά μή «σαλέψει» ὁ νοῦς. Ἔτσι δέν ἔχασε τήν πίστη της, μέ τήν σταθερή βεβαιότητα πιά πῶς οἱ νεκροί κί ἄν «φεύγουν» δέν «ἐξαφανίζονται» ὀριστικά μήτε «ἀδρανοῦν», ἀλλά «ἐπικοινωνοῦν» μ' ὅσους ἄφησαν πίσω.

Μ' αὐτό τόν τρόπο, ἡ φτωχή χήρα εἶχε πιά ἄμεση ἐμπειρία πῶς ἡ ζωή δέν τελειώνει ἐδῶ, ὅπως φοβοῦνται «οἱ μή ἔχοντες ἐλπίδα» (Α' Θεσ. 4, 13).

- Ἄλλη ἀπλή γυναίκα τοῦ λαοῦ, πού βρέθηκε μόνη στά χωράφια κί ἔπεσε θύμα βιασμοῦ ἀπό ἄγνωστο τσοπάνη, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε βιαστικά νά ἐξαφανισθεῖ στά βουνά, ἀπ' ὅπου εἶχε κατέβει, δέν τόλμησε νά πεῖ σέ κανένα τό πάθημά της. Ὅταν ὅμως ἄρχισε νά βλέπει τήν ἐγκυμοσύνη της νά προχωρεῖ, ἐκλαιγε μόνη ὅλη τήν νύχτα, ἀλλά καί δέν ἀποφάσιζε νά «ρίξει» τό παιδί, μέ βότανα καί γιαιοσόφια πού τῆς συνιστοῦσαν κάποιες πιό ἡλικιωμένες στό χωριό, γνωρίζοντας πόσο ἀβοήθητη ἦταν ἡ «ἄμοιρη» παθοῦσα. Μιά ἄλλη λύση θά ἔταν -τῆς ἔλεγαν- νά καταγγεῖλει τόν ἄγνωστο, ἔστω ὡς «ἄγνωστο», στίς Ἀρχές, γιά νά ψάξουν καί νά τόν συλλάβουν. Μήτε αὐτό ὅμως τό θεώρησε σωστό. Πρῶτον, γιατί δέν ἤθελε περισσότερες περιπέτειες καί διαπόμπευση στήν περιοχή. Δεύτερον, γιατί πίστευε πῶς ἀντί νά βρεθεῖ μιὰ ἄκρη, πιό πιθανό ἦταν νά ταλαιπωρηθοῦν, νά συκοφαντηθοῦν, καί ἴσως καί νά ἀδικηθοῦν ἄνθρωποι ἀθῶοι, παρά νά ἀνακαλυφθεῖ ὁ πραγματικός αἴτιος.

Μ' αὐτές τίς ἀγωνίες ἀποκοιμήθηκε μιὰ νύχτα. Τότε, εἶδε στόν ὕπνο της ὅτι τήν ξεναγοῦσε ὄχι ἄνθρωπος, ἀλλά ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, σ' ἕνα ἀπέραντο ἀγρό, γεμάτο ἀπό φανταχτερά καί εὐώδη ἄνθη. Κάποια στιγμή τόλμησε νά ρωτήσῃ ἐκθαμβη: «**Καί γιά ποιόν εἶναι ὅλα αὐτά;**» «**Γιά τήν ἀρετή σου!**», ἀπάντησε ὁ Ἀρχάγγελος. «**Ἄχ ἡ καημένη, πόσο θά χαρεῖ!**», εἶπε ἡ καλοκάγαθη γυναίκα. Ἡ καλύτερη φίλη της στό χωριό ὀνομαζόταν Ἀρετή! Ταπεινωμένη ὅπως ἦταν ἀπ' τό δρᾶμα της, δέν μπορούσε νά φαντασθεῖ πῶς εἶχε ἴχνος «ἀρετῆς», γιά νά τήν «βραβεύσει» ὁ Θεός, ἀλλά, γιά τέτοια εὐνοια θεώρησε ἄξια τήν καλή της φίλη.

Αὐτή τήν ἱστορία διηγῆθηκε ὁ Ν. Γ. Πεντζίκης σέ ἐπίσημο Συνέδριο Πρυτάνεων καί Ἀκαδημαϊκῶν (δεκαετία τοῦ '80), μέ θέμα: Πῶς νά σωθοῦν οἱ «**ἀνθρωπιστικές Σπουδές**» καί τὰ

orphaned children. When she prepared them for school every morning, she would always see the holes in the children's shoes, but she had nowhere to turn for help. The mother would go to rest at night exhausted, yet would often see her husband and protector of the family come in her sleep, and change the soles of their children's worn out shoes.

This was the only form of consolation for the orphaned family. She was strengthened so as not to lose her mind. Her faith was not lost, through the firm assurance now that, even though the departed 'leave', they do not 'disappear' forever, nor are they 'inactive', but instead 'communicate' with those they have left behind.

In this way, the poor widow had a direct **experience** that life does not end here, as those "who have no hope" (1 Thess. 4:13) believe.

- Another plain woman became a victim of rape by an unknown shepherd when she was alone in the fields. He escaped quickly into the mountains from where he came, and she dared tell no one of her misfortune. However, when she saw that her pregnancy was increasingly noticeable, she cried ceaselessly, but did not wish to abort the child through means suggested by certain older women of the village, who knew how helpless the hapless victim was. Another solution – they would say – was to report the culprit, even without a known identity, to the authorities so that they might search and apprehend him. But she did not believe that this was right either. Firstly, because she did not wish to have more bitter experiences and humiliation in the region. Secondly, because she believed that, instead of finding a solution and the culprit, it was more likely that **innocent** people would become upset, slandered and perhaps even suffer injustice through such a course of action.

With these concerns on her mind, she fell asleep one night. She dreamt that someone was guiding her through an endless field of striking and fragrant flowers. The guide was not a human being, but the Archangel Gabriel. Awestruck, she managed to ask at some point: "**And who is all this for?**". "**It is for your prudence!**", replied the Archangel. "**Oh, the little darling will be so happy!**", said the good-hearted woman. Her best friend in the village was called Prudence! Humbled as she was by her entire experience, she could not possibly have imagined *herself* possessing the slightest trace of 'prudence' that would be deserving of an 'award' from God. Instead, she believed her friend deserved such favour.

N.G. Pentzakis told this story at an official Conference of Chancellors and Academics (held in the 1980s) on the theme: *How will Humanities and Classical Studies be saved in the country that gave birth to them!* Towards the end of proceedings, the observers – including Pentzakis – were invited to express their opinion about such a vital topic of our difficult times. He neither hesitated nor declined to do so, in spite of the initial **perplexity** he always felt before the wiles of secular 'leaders'. He briefly narrated the above story, which he had experienced first hand, and as he came down from the podium in tears, he called out with a loud voice:

"Humanities and Classics will be saved when Chancellors and Academics,

«Κλασσικά Γράμματα» στον τόπο πού «τά γέννησε»!

Όταν, λοιπόν, περί τό τέλος τῶν ἐργασιῶν κάλεσαν, μεταξύ τῶν προσωπικοτήτων πού παρακολουθοῦσαν ὡς φιλοξενοῦμενοι καί τόν κυρ-Νίκο, νά πει μιά γνώμη στό τόσο καυτό τοῦτο θέμα τῶν τελευταίων «ἄχαρων» καιρῶν, ἐκείνος μήτε δίστασε μήτε ἀρνήθηκε, παρά τήν ἀρχική **ἀμηχανία** πού ἔδειχνε πάντα, μπροστά στά «τερτίπια» τῶν «Ἀρχόντων» τοῦ κόσμου. Τούς εἶπε σύντομα τήν ἱστορία πού μόλις ἀναφέραμε, τήν ὁποία εἶχε ζήσει ἀπό πρῶτο χέρι, καί καθώς κατέβαινε δακρυσμένος ἀπό τό «βήμα», φώναξε μέ στεντόρεια φωνή:

**«Θά σωθοῦν τά Γράμματα καί οἱ Σπουδές,
ὅταν Πρυτάνεις καί Ἀκαδημαϊκοί,
ὅπως καί ὅλοι ἐμεῖς,
καταδεχθοῦμε νά μᾶς διδάξει
ἡ ταπεινή ἐκείνη ἐξουθενωμένη γυναικία!»**

- Τρίτης μορφῆς περιστατικά δέν προέρχονται ἀπό τόν χῶρο τοῦ «ὄνειρου», χωρίς αὐτό νά σημαίνει ὅτι τά «ἐνύπνια» παύουν ν' ἀποτελοῦν ἀξιόσεβαστη πηγή καί κάποτε «προάγγελο» (ὅπως συχνά στήν Π. Διαθήκη) τῶν ἀνεξερεύνητων Βουλῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἐδῶ, λοιπόν, θά ἀναφερθοῦμε σέ «πράγματα» καί «διδάγματα», πού ἡ προσφιλέστατη Μάμμη του προσπάθησε νά τοῦ ἐμπνεύσει ἀπό τά ἄγουρα παιδικά του χρόνια, μέ χειρονομίες καθημερινές.

Καθώς ὑπῆρξε, φαίνεται, «ἐνστικτωδῶς» προσανατολισμένος στό **«μυσθικό βάθος»** τῶν πραγμάτων, χωρίς διόλου ν' ἀποσπᾶται ἀπό τήν προσοχή στό «συγκεκριμένο» -ὅσο «ἄσημο» κί' ἄν φαινόταν- ἄκουε καί «φρουδοῦσε» τά πάντα ἀπό τό στόμα τῆς Γιαγιάς, δίχως νά προβάλλει καμμιά ἐρώτηση, καμμιά δηλαδή «ἀντίσταση». Ἔτσι ἄλλωστε ἔκανε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του καί μέ τούς Ἁγιορεῖτες, ἀπό τότε πού «παραδόθηκε» ὀριστικά σ' αὐτό τό τελικό καί ἐγγύτατο γι' αὐτόν «Καταφύγιο», τόν «Ἀγιώνυμο Τόπο», μέ τήν Παναγία ἔσχατη «Παραμυθία», εἰς τόν «δυσπαραμύθητο» κόσμο τοῦ ἔκ-πτωτου ἀνθρώπου.

Ἐπειδή τό **φθαρμένο ἢ τεμαχισμένο** ράκος τό ἔβλεπε καί ἀργότερα -ὡς Ζωγράφος ἢ Πεζογράφος- μέ ἀνεπιφύλακτο σεβασμό **«διέκρινε»** προφανῶς τά ὁποιαδήποτε «ράκη» ἢ «ἐρείπια» ὡς μυστική **κραυγή «S.O.S.»**, ὡς ἔσχατη **ἐπίκληση** γιά **«ἐπανα-σύνδεση»** καί σωτηρία.

Ἔτσι ἐρμήνευε ἀργότερα τά λόγια τῆς Γιαγιάς, πού τοῦ ἔλεγε «ἀλλάζοντάς» τον, μετά τό λουτρό:

«Ἀλλάζει ὁ Χριστός κί' ἡ Παναγιά

κί' ὁ Νικολάκης μου φοράει τά ἀποφόρια!»

Ἄλλη φορά πάλι, κόβοντάς του τά νύχια, δέν τολμοῦσε νά τά πετάξει μακριά, μέ τά «σκουπίδια». Τοῦ τά ἔχανε στόν κόρφο του, «γιά νά μή βρεθεῖ, ἔλεγε, ἀκρωτηριασμένο τό κορμί του, κατά τήν Ἀνάσταση τῶν Νεκρῶν»!

Ὅσο κί' ἄν ἕνα τέτοιο ἔθιμο ἀπ' τήν Γιαγιά τό βρίσκουμε κάπως «ἀποκρουστικό» γιά μᾶς σήμερα, γιά τήν «Αἰσθητική» τοῦ Πεντζίκη -πού «λάτρευε» τό «σωματικό» σ' ὅλα τά εἶδη «χλωρίδας» καί «πανίδας»- ἦταν ἡ πιό **«ἐμπράγματο»** ἐκδήλωση τῆς Πίστεως τῶν Ὁρθοδόξων στήν ἀνάσταση τῶν «σωμάτων», ὅπως τήν περιγράφει ὁ Ἄπ. Παῦλος (πρβλ. Α' Κορ. 15, 44).

Γιά ὅλες λοιπόν αὐτές τίς συγκλονιστικές πνευμα-

and all of us,

**permit ourselves to be taught by
that humble and utterly devastated woman!"**

- The third type of example does not come from the area of 'dreams', without this signifying that 'sleep occurrences' cease to be a respectable source and 'pre-announcement' (as was often the case in the Old Testament) of the unsearchable will of God.

Here, then, we shall refer to the 'teachings' which his beloved Grandmother tried to inspire in him during his childhood years, through everyday gestures.

It seems that there was an 'instinctive' orientation towards the **'mythical depth'** of things, without at all taking attention away from the 'concrete' and specific - no matter how 'insignificant' this may have seemed - and so he listened to and absorbed everything spoken by his Grandmother, without raising any question or 'resistance'. This was at any rate his stance towards the Athonite monks, right until the end of his life, from the moment he decisively 'surrendered' to what was for him the final and closest 'refuge', the 'Holy Mountain', having the Holy Mother of God as the ultimate 'Consolation' amidst the 'inconsolable' world of fallen man.

He also regarded the **worn out** and **torn rag** subsequently - as a Painter and Writer of prose - with unreserved respect, and so **discerned** in any form of 'rags' or 'ruins' a mystical **cry of 'SOS'**, as a final **invocation** of 'reconnection' and salvation.

That is how he would later interpret the words of his Grandmother while 'changing' him after his bath:

**"Christ and the Holy Mother are changing
and my little Nicholas is wearing their used clothes!"**

In another instance, she would not even throw his nail cuttings into the rubbish. She would instead thrust them into his chest, so that, as she would say "his body would not be found mutilated during the Resurrection of the dead"!

Although we may find such a custom of the Grandmother 'repulsive' today, it was for the Aesthetics of Pentzikis (who revered the 'bodily' form of all flora and fauna) the most 'real' expression of the Faith of the Orthodox in the resurrection of the body, as described by the Apostle Paul (cf. 1 Cor. 15:44).

On account of all these astounding forms of N.G. Pentzikis' spiritual **sensitivity** towards customs of our people's piety, we **loved him fervently from the heart**" (cf. 1 Pet. 1:22). Especially those of our theological generation, who have tried with unfeigned love and gratitude to 'present' him, to the best of our ability, to ever broader circles of Clergy and lay people, both in Greece and abroad.

May his memory be eternal for the edification of all!

Translation by DK

τικές εὐαισθησίες τοῦ Ν. Γ. Πεντζίκη, εἰς τά συγκεκριμένα ἔθιμα τῆς λαϊκῆς μας εὐσεβείας, τόν **ἀγαπήσαμε ἐκτενῶς**» (πρβλ. Α' Πέτρ. 1, 22). Ἰδιαίτερα μάλιστα ἡ δική μας **θεολογική γενιά**, πού προσπαθήσαμε, μέ ἀνυπόκριτη ἀγάπη καί εὐγνωμοσύνη, νά τόν «παρουσιάσωμε», κατά δύναμη, σέ ὅλο καί εὐρύτερους κύκλους Κλήρου καί λαοῦ, στήν Ἑλλάδα καί τό Ἑξωτερικό.

Αἰωνία του ἡ μνήμη πρὸς οἰκοδομή ὄλων!

PENTECOST AND THE CHURCH

(Part II)

by Philip Kariatlis

The Church's Missionary Mandate—the Mobilisation of the Church

Having examined the communal dimension of the sanctifying gift of the Holy Spirit on the day of Pentecost, our attention is now turned towards reflecting upon the **commencement** of the Church's **official missionary action** towards, or **mobilisation** within, the world. According to the book of Acts, the event of Pentecost was not only the fulfilment of the Church's communal mode of existence, but also the **starting point** of the Church's **mission**, which, as we shall see, was both **outwardly** and **inwardly** orientated. That is to say, the Church's **mission** involved **both living out** the gift of the **communion** of the Holy Spirit – in this sense, the gift of *koinonia* was also a **goal** which needed to be fully realised – and then **actively** seeking to **share** this communal mode of existence with the **entire world**. Thus, the Church's **mission** involved **coming together** 'in one place' and then **dispersing** so as to share this divine gift of *koinonia* with the entire world. From this it becomes evident that the Church's **missionary mandate**, far from simply being a means to **propagate** the Christian faith to **all the nations** of the then known world, also involved making visible the Spirit's **communal** presence within itself. In this latter sense, the Church's mission also included the **building up** of the communal mode of existence between God and the **faithful** until the final *Parousia*. Our attention in this article will be focussed upon discerning these two approaches to mission, which were made possible, for the Church, on the day of Pentecost.

Broadly speaking, the term, 'mission' in the book of Acts, conveying the biblical idea of **'being sent'**, simply designates **everything** that the resurrected **Christ sent** the **Church** into the **world to do**, by the gift of the Holy Spirit on the day of Pentecost, so as to bring the **kingdom of God** to bear upon the world. In the Pentecost account of the book of Acts (Acts 2) the mission of the Church is not so much described in terms of going out into the world to proclaim God's kingdom as it is about 'every nation under heaven' (Acts 2:5) **coming together** 'in one place' inaugurating **here** and **now** the last days – i.e., the kingdom of God. (cf Acts 2:17). It is this idea of mission, involving the Church **being sent** to bring the nations **together** as a **proleptic** or preliminary **experience** of the kingdom, which the term 'inward orientated mission' designates since mission, in this case did not involve a sending to the ends of the world but implied the **convocation** of the dispersed people of God. That is to say, just as important as it was for the early Church to journey to the ends of the earth to make known the kingdom of God (i.e. an outward orientated mission), so was it equally important that **communal ties** within the household of the faithful be firmly established and maintained. This latter idea of mission entailed the **building up** of the *ekklesia* in the service of the imminent kingdom and it is to this aspect of mission to which we now turn.

Inward Orientated Mission

Having described the gift-aspect of the Spirit's *koinonia* in only four verses (Acts 2:1-4), the remaining part of the Pentecost narration (Acts 2:5-47) concerned itself with the **effects** of the **Holy Spirit** with regard to the **inwardly orientated mission** of the Church.

The early Church's response to the outpouring of the Spirit is concretely evidenced in **four key actions** which included: their daily reflection of the word of God, their apostolic fellowship, their celebration of the Eucharist and their communal prayer life:

They devoted themselves [ἤσαν δέ προσκατεροῦντες] **to the apostles' teaching and fellowship, to the breaking of bread and the prayers.** (Acts 2:42).

That these four key aspects of mission (i.e., apostolic teaching, fellowship, common meal and prayer) constituted **fundamental** activities of the Church, which therefore cannot be overlooked in favour of an outwardly focused approach to mission, is already seen by the grammatical form of the verb 'devoted themselves'. St Luke's use of the **present participial form** of the verb '*proskarterein*' is significant in that it emphasised the Church's **ongoing persistence** to adhere firmly to, and put into practice, **on a daily basis**, the apostolic proclamation, the Lord's Supper, corporate prayer and fellowship which would have also included the material collection of gifts and money for distribution to the poor and those in need. From this it already becomes clear that St Luke was most concerned to underscore the **depth** of the Church's mission, which involved living, in the strongest of ways, a communal life.

This inwardly orientated aspect of mission, which served the **building up** and **maintenance** of the community, implied that the faithful within the Church were to have all things **in common**, "**praising God and having the goodwill of all the people**" (Acts 2:46). The following verse reveals the results of this communal life:

And day by day the Lord added to their number those who were being saved." (Acts 2:47).

In this case, the book of Acts makes it clear that it was in **coming together** to **deepen** this **bond** of *koinonia*, that the faithful within the Church **brought many** new people **into** their **community**. Accordingly, far from being only outwardly orientated, mission involved the gathering of the many nations in order to make present, by way of foretaste, the eschatological kingdom of God. This Christian expression of mission fundamentally presumed a thirst for the fullness of life – i.e. an 'other'-centred life – expressed in communion with Christ and made possible by the Holy Spirit where all were regarded as sisters and brothers closely linked together. It was precisely for this reason that service towards the 'other' within the community was not only presumed but was seen as a *condition sine qua non* of what was meant by mission.

Outward Orientated Mission

Having become fully equipped on the day of Pentecost as a communion between God and the faithful grounded in grace, and continuing to maintain this communal mode of existence, the Church of Christ on earth was now **mobilised** or set into motion so as to hasten to the ends of the earth to reveal what, up to that point was the hidden plan of God (cf Eph 3:3-11) and to spread His 'message of reconciliation' (2Cor 5:19) to all people throughout the ages. And on that journey, to heal everything that could sunder the faithful from God, one another and the entire created order, the Church's **mission** essentially was **to make known God's loving purpose** for the entire world – that is, the bestowal, to the world, of the gift of His kingdom. This aspect of the Church's mission which involved an **outwardly focused action** to lead all into the calm harbour of God's all-embracing kingdom basically implied an invitation 'to all nations' to experience that **perfect rapture of mutual love and communion** which **defines** the very **life** of the **Holy Trinity**.

The experience of the divine gift of God's abiding love to the historical Church, which signifies nothing other than the world's salvation, took place in the **preaching** of the **word of God** and in the **celebration** of the **sacraments**. That is, by the **living presence** of the **Holy Spirit, Christ** was **acting** in and through the preached word and the celebrated sacrament, **leading** the **faithful** to the **heavenly Father**. For this reason, one can already begin to discern an understanding of the Church's mission in terms of a commitment not only to offer hope in a future coming of God's kingdom by mere instruction, but **to be** that very sign of God's eschatological reign. That is to say, the **Church's evangelising and sacramental tasks** were not simply carried out for the sake of merely informing people of certain teachings of a historical figure named Jesus, but to **announce** the good news of the coming of the kingdom of heaven here on earth. Far from merely implying a retrospective continuity with the past, **mission anticipated** in a real way the eschatological destiny of the Church – that is, **God's heavenly kingdom**. All mission in the Church ultimately served to celebrate the kingdom of God already present in the world.

Just as the inwardly focussed approach to mission was guaranteed by the presence of the Holy Spirit within the community, so too was the outward aspect of mission the result of the **transforming power** and **efficacy** of the **Holy Spirit**. Indeed, the entire **impetus** for the Church's missionary activity towards the Gentiles in the book of Acts is attributed to the **flourishing role** of the Spirit in the Church. For example, St Luke clearly attributed the rapid Christianisation of the Church into the whole of Judea, Galilee and Samaria to the Holy Spirit (Acts 9:31). Furthermore, according to Acts, it is the Spirit who is described as illuminating **Peter** about the **conversion of Cornelius** (Acts 10:19; 11:12) and leading **Philip** to the **conversion of the Ethiopian eunuch** (8:29; 39). With respect to the maintenance of a communal mode of existence with the Church, again it is the Spirit who is depicted as guiding the Church in the **election of elders** (Acts 20:28) and **sanctioning the decisions** reached at the Jerusalem Council (Acts 15:28). Indeed, just as the Spirit had been sent through Christ from the Father, so too were all those apostles sent by Christ and filled with the Holy Spirit sent to bear witness to the Father's Kingdom, to keep His word and to do His will and His works in the world (cf. Acts 3:1-10; 8:13; 19:11-20).

Critical Reflection

Based on the book of the Acts of the Apostles, this article identified **two approaches** to the complex issue of mission which, it argued need not necessarily lead to any dichotomy. On the one hand there was the outward movement of the Church, which, by the power of the Holy Spirit had the mandate to take the message of Christ to the ends of the earth. On the other hand, the mission of

the Spirit filled Church of Christ involved the **coming together** of the dispersed people of God to one place. That is to say, not only did the mission of the faithful within the Church involve being **sent** and thus **dispersed** in the world with the charisma of preaching the Gospel, but also their **convocation** in one place as a **sign** of the presence of the kingdom here and now. In this case, mission was not only expressed by way of a **centrifugal** action, but also by a **centripetal** one, which involved the assembly of the faithful 'in one place'. In this approach, it was a mission carried out by the assembled communities which came together to hear the word of God, to celebrate the Eucharist, to care for the poor and to pray together. Indeed, it was shown that an integral theology of mission cannot dismiss this essential view of mission.

Having underlined Holy Spirit's presence **both** as the inspiring force for the **communal existence** of the Church and for its subsequent **growth** and **expansion**, a simple **analogy**, which may serve to clarify what is meant here by the Church's missionary mandate, is the following: in the same way that **biological life** is maintained by the **contracting** and **expanding** movements of the **heart** which pump blood to the entire body, so too would life within the Church be sustained by the faithful coming together – in this way continuing to share in the gift of the communion of the Holy Spirit – but also, going to the ends of the earth in order to proclaim the kingdom of the risen Christ. It would be this official public missionary work of the Church which would enable the saving effects of Christ's incarnation fostered by the Spirit's abiding presence to be made real and subsequently communicated to all nations. Accordingly in order to be faithful to the biblical sources with regard to mission, we have shown that both approaches have to be preserved.

Concluding Remarks

In concluding our reflection on Pentecost and its relationship to the gift of the communal mode of the Church's existence in the New Testament, it has become clear that the Church's experience of **fellowship by no means excluded** any notions of **mission** within the life of the faithful. Indeed, it was shown that the Lukan account of the Spirit's presence in the Church on the day of Pentecost made very clear the early Church's desire for mission as this constituted the most basic presupposition for the **recapitulation** of all into the kingdom of God (cf Eph 1:10). To the extent that the gift of *koinonia* was also understood as a **goal** towards which the Church had to aspire, **mission signified the Church's eager intention to live out that communal reality** and to **share** it with the **scattered nations** of the world (cf Jn 11:52). Accordingly, the event of Pentecost highlighted that any understanding of the notion of 'Church' deprived of mission would fall far short of the true nature and function of the Church in so far as the Church's mission simply served to bring about the ultimate destiny of the Church in the heavenly kingdom.

Moreover, it was the early Church's experience of the *koinonia* **created** by the **Holy Spirit** on the day of Pentecost which not only gave the disciples a real experience of **solidarity** amongst themselves (which they had to maintain on a daily basis) but also a **strong desire to create that koinonia** which they believed was willed by the risen Lord **with all those scattered** around the world. Therefore far from being diametrically opposed as is often suggested, **communion** and **mission**, as a sign of the kingdom are **intimately related** in so far as the whole missionary activity of the early Church has been orientated towards making manifest the fullness of God's heavenly kingdom. In becoming the redeemed community of God on Pentecost, the Church had to maintain this and subsequently bring all people into such a communion with the eschatological kingdom. And so, for as long as the Church is part of history, its movement or mission to lead all to the kingdom can never possibly cease to exist.

**Γιά τό ὅτι πρέπει νά βαδίζουμε
τό δρόμο τοῦ Θεοῦ μέ ἄγρυπνο
πνεῦμα, χωρίς νά χάνουμε τόν
καιρό μας***

Ὁ Θεός νά μᾶς χαρίσει δύναμη, ὥστε καί ἂν ἀκόμα δέν ξεριζώνουμε τό πάθος, τουλάχιστον νά μήν τό ἐνεργοῦμε, ἀλλά νά τό συγκρατοῦμε. Γιατί πραγματικά εἶναι πολύ βαρῦ πρᾶγμα νά δουλεύουμε τό πάθος καί νά μήν τό ἐλέγχουμε. Καί σᾶς κάνω μιᾶ σχετική παραβολή, μέ τί μοιάζει αὐτός πού ἀφήνει ἀνεξέλεγκτα τά πάθη του καί τά ἐνεργεῖ μέ τό θέλημά του. Μοιάζει μέ ἄνθρωπο πού ὁ ἐχθρός τοῦ ρίχνει ἄπειρα βέλη μέ τό τόξο καί ἐκεῖνος παίρνει αὐτά τά βέλη καί μέ τά ἴδια του τά χέρια τά μπήγει στήν καρδιά του. Ἐκεῖνος πού συγκρατεῖ τό πάθος μοιάζει μ' αὐτόν πού χτυπιέται δυνατά ἀπό τόν ἐχθρό του μέ τόξα, ἀλλά εἶναι προφυλαμένος μέ θώρακα καί δέν τόν τρυποῦν τά βέλη. Ἐκεῖνος τέλος πού ξεριζώνει τό πάθος μοιάζει μ' αὐτόν πού χτυπιέται δυνατά μέ τόξα καί δέχεται τά βέλη καί τά κατασκακίζει ἢ τά στέλνει πίσω στήν καρδιά τοῦ ἐχθροῦ του, ὅπως ἀναφέρεται στόν Ψαλμό: «*Ἡ ρομφαία τους ἄς μπῆ στήν καρδιά τους καί τά τόξα τους ἄς κατασκακιστοῦν*». Ἄς φροντίσουμε καί ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, καί ἂν ἀκόμα δέν μπορούμε τελειῶς νά στρέψουμε τή ρομφαία τοῦ ἐχθροῦ στήν καρδιά του, τουλάχιστον νά μή δεχόμαστε τά βέλη καί νά μήν τά μπήγουμε οἱ ἴδιοι στίς καρδιές μας ἀλλά, ἂν εἶναι δυνατόν, νά προφυλαχθοῦμε μέ θώρακα, γιά νά μήν πληγωθοῦμε ἀπό αὐτά. Ὁ καλός Θεός ἄς μᾶς προστατέψει ἀπό αὐτά καί ἄς μᾶς δώσει ψυχι-

**On Going Along the Way of God
with Purpose and Vigilance***

112. May God grant us strength, so that even if we do not uproot our passions, we do not let them function, but restrain them instead. It is a grave thing indeed to activate the passions and not restrain them. I will give you an example of the person who leaves his passions unchecked and works them freely. He is like a person who the enemy fires arrows at, and he catches them with his hands, and thrusts them into his heart. The person who restrains the passions is like the person who, when the enemy shoots arrows at him, is protected by wearing a breastplate. Thus, the arrows cannot wound him. Finally, there is the person that uproots this passion. He is like the person who, when fired at by the enemy, takes the arrows and destroys them, or returns them, back into the heart of the enemy as it says in the Psalms, "Their sword shall enter into their own heart and their bows shall be broken" (Ps 37:15). Let us therefore take care, brethren, and if we do not have the power to return their sword into their heart, let us not accept their arrows and plunge them into our own hearts. If we can, let us protect ourselves with a breastplate so that we will not be wounded by them. Let God who is good protect us from the passions and give us vigilance and guide us to His own way.

For to Him belongs glory forever. Amen.

κή ἀγρύπνια καί ἐπιμέλεια καί ἄς μᾶς ὀδηγήσει στό δρόμο Του. Ἀμήν!

* Abba Dorotheos, *Practical Teaching on the Christian Life*. Translation, Introduction and glossary by Constantine Scouteris. Athens, 2000.

* Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀββά Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»

ENQUIRIES AND APPLICATIONS WELCOME

St Andrew's was established in 1986 by the Greek Orthodox Archdiocese of Australia in order to provide tertiary level education and training of Christian Orthodox clergy, theologians, lay teachers and ministers in order to meet the catechetical and pastoral needs of the Orthodox Church in Australia. It is also intended to be a centre of ecumenical scholarship and learning. It is fully accredited through the Sydney College of Divinity, a federation of Christian theological education providers. All the awards and degrees are approved by the NSW Department of Education and Training.

St Andrew's offers the following accredited awards: Bachelor of Theology (with Honours), Master of Arts in Theological Studies, Master of Arts in Pastoral Ministry, Master of Theology, and a Basic Unit of Clinical Pastoral Education in Aged Care.

For further information please contact the Registrar:

[St Andrew's Greek Orthodox Theological College](http://www.sagotc.edu.au),

242 Cleveland Street, Redfern NSW 2016,

Tel: 02 9319 6145 Fax: 02 9319 4281

Website: www.sagotc.edu.au. - Email: registrar@sagotc.edu.au

Ἡ Θεολογική Σχολή τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου προσφέρει πλούσιο πρόγραμμα σπουδῶν, καί τὰ πτυχία: Bachelor of Theology (with Honours), Master of Arts in Theological Studies, Master of Arts in Pastoral Ministry, Master of Theology εἶναι ἀναγνωρισμένα ἀπό τὸ Αὐστραλιανὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας σὰν ἰσότιμα μέ τὰ τῶν λοιπῶν Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν. Ἐπίσης ἔχει ἀναγνωρισθεῖ ἡ Θεολογική μας Σχολή σὰν ἰσότιμη μέ τίς Θεολογικὲς Σχολές τῶν Πανεπιστημίων τῆς Ἑλλάδος.

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνηση του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ.κ. Στυλιανού

Κατά τόν μήνα Μάϊον ὁ Σεβασμιώτατος:

—Ανέλαβε τὰ καθήκοντά του εἰς τὰ Κεντρικά Γραφεῖα, ὁ κ. Σταῦρος Ἰβανός, ἐκ τῶν πτυχιούχων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, νυμφευθεὶς πρό μηνῶν τὴν λογοθεραπεύτρια Ἄννα Τσιγγούνη.

—Ἐδέχθη τόν ἐκ Μελβούρνης π. Ἐλευθέριον Τάτσην, Ἱερατικῶς Προϊστάμενον εἰς τὸ Μοναστηριακὸ Συγκρότημα «Παναγίας Καμαριανῆς» Red Hill Βικτωρίας (1-5-06).

—Ἐδέχθη τόν ἐκ τῶν πτυχιούχων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς π. Σταῦρο Καρβελά μετὰ τῆς πρεσβυτέρας του Χρυστάλλας καὶ συνεζήτησε θέματα προσωπικῆς φύσεως.

—Προήδρευσε Τακτικῆς Συνεδριάσεως τοῦ Καθηγητικοῦ Σώματος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Τὸ μεσημέρι κράτησε εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν τοὺς διδάσκοντας τὸ Θρησκευτικὸ μάθημα εἰς τὰ Δημόσια Σχολεῖα, ἄνδρας καὶ γυναῖκας.

—Παρέστη καὶ εὐλόγησε Ἐπίσημο Δεῖπνο, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν 70ῶν Γενεθλίων τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Ἰωάννη Καπέτα (Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῶν ἐν Σύνδνεῦ Ἰδρυμάτων τῆς Βασιλειᾶδος), τὸ ὅποσον εἶχαν ὀργανώσει τὰ τέκνα του ὡς surprise party εἰς τὸ Ὁμογενειακὸ Ἑστιατόριον Le Sands.

—Παρεκάθησαν στενοὶ συγγενεῖς τοῦ ζεύγους Καπέτα ἀπὸ ἄλλες Πολιτεῖες τῆς Αὐστραλίας καὶ ἐξ Ἀμερικῆς, καθὼς καὶ μικρὸς κύκλος ἐκ τῶν ἐν Σύνδνεῦ συναδέλφων του Ἰερέων καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Συμβούλιο τῆς Ἠνωρίας Jervis Bay, ἔνθα ἱερατεύει τακτικῶς. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς ἐπετείου, ἐξῆρε ὁ Σεβασμιώτατος τὸ ἔργο καὶ τὴν προσφορά τοῦ π. Καπέτα, ὄχι μόνον ὡς Κληρικοῦ καὶ οἰκογενειάρχου (μετὰ τῆς ἀφωσιωμένης πρεσβυτέρας του), ἀλλὰ καὶ ὡς ἀκαμάτου κοινωνικοῦ ἐργάτου εἰς τὰ πρωτοποριακὰ Συγκροτήματα τῆς Βασιλειᾶδος ἐν Ν.Ν.Ο. Λόγους βαθείας εὐχαριστίας καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς ὅλους τοὺς συγγενεῖς, συνεργάτας καὶ φίλους του, καθὼς καὶ πρὸς

τόν Ποιμέναρχη του ἐξέφρασεν ὁ τιμώμενος Πρωτοπρεσβύτερος (4-5-06).

—Παρουσία τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος, ἐδέχθη εἰς ἐθιμοτυπικὴν ἐπίσκεψιν ἐγγυτέρας γνωριμίας, τὸν Πολιτειακὸ Ἀρχηγὸ τοῦ Liberal Party κ. Peter Debnam, συνοδευόμενον ἀπὸ τὸν Διευθυντὴ τοῦ προσωπικοῦ του Γραφείου κ. Stephen Galilee, εἰς τοὺς ὁποίους καὶ προσέφερε ἰδιαίτερος ἐνδιαφέρουσα ἔκδοσιν τῆς ἐπὶ τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπετηρίδος «PHRONEMA» τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς (5-5-06).

—Μετέβη ἀεροπορικῶς εἰς Ἐνορίαν-Κοινότητα Ἁγ. Ἄννης Gold Coast Κουηνοσλάνδης (6-5-06) καὶ ἐφιλοξενήθη, ὡς συνήθως, ἀπὸ τὸ ζεῦγος τοῦ Ἐπιτίμου Γενικοῦ Προξένου ἐν Κουηνοσλάνδῃ κ. Δημ. Ράπτη. Ἐλειτούργησε τὴν ἐπομένη μετὰ τῶν Πρεσβυτέρων Κ. Λεντάκη, Δημ. Τσάκα καὶ Ρωμ. Στεργίου διὰ τὴν 30ετίαν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς ἐν λόγῳ Ἐνορίας-Κοινότητος. Εἶχαν κληθεῖ καὶ παρέστησαν ἐπίσημως οἱ χρηματίσαντες Πρόεδροι, ἀπὸ τοῦ Ἰδρυτοῦ καὶ Εὐεργέτου αὐτῆς κ. Περ. Βαγγέλα μετὰ τῆς οἰκογενείας του, μέχρι καὶ τῶν σημερινῶν διοικούντων εἰς τὸ εὐρύτερον ἔργο τῆς ἐν λόγῳ Ἐνορίας-Κοινότητος, ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην πάντοτε καθοδήγησιν τοῦ ζεύγους Δημητρίου καὶ Ἑλένης Ράπτη (μετὰ τῶν ἀφωσιωμένων συνεργατῶν τους). Κατὰ τὴν θ. Λειτουργίαν ἐτελέσθησαν καὶ τὰ Μνημόσυνα ἐσχόντων πιστῶν καὶ Δωρητῶν τῆς περιοχῆς, ἐν οἷς καὶ τοῦ ἀειμνήστου Γ. Κοζωνάκη. Περί τὸ τέλος τῆς Ἀκολουθίας, ἐπέδωκεν ὁ Σεβασμιώτατος τὸν Χρυσοῦν Σταυρόν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, εἰς τὸν κ. Δημ. Ράπτην καὶ τὴν οἰκογένειάν του. Ἐγένετο ἐπ' εὐκαιρίᾳ εὐφρημος μνεῖα ὄχι μόνον τοῦ τεραστίου ἀναπτυξιακοῦ ἔργου τῆς Ἐταιρείας τοῦ κ. Ράπτη, τὸν ὁποῖον ὀλόκληρη ἡ πόλις Gold Coast καὶ ἡ περιοχὴ θεωρεῖ ἀναμορφωτὴ Πολεοδόμο, ἀλλὰ καὶ τῆς εὐρύτερης ἀγαθοεργοῦ κοινωνικῆς προσφορᾶς του εἰς τὰ προγράμματα τῆς Ἐκκλησίας. Στὸ πανηγυρικὸ Γεῦμα ποῦ ἐπηκολούθησε στὴν μεγάλη Αἴθουσα τελετῶν, μέ πλῆθος ἐπισήμων καὶ ὁμογενῶν, ἐβραβεύθησαν μέ πλακέττες εὐαρεσκείας ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀπὸ τὸ Διοικ. Συμβούλιο, τὴν Φιλόπτωχο, Δωρητὴς κ.ἄ., κατὰ τὴν ἀξιολόγησιν ποῦ ἔγινε ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς κας Ἑλένης Ράπτη. Συγκινητικῆς ἦσαν οἱ σχετικῆς σύντομες ὁμιλίαι, ἰδίως τῶν δύο παλαιμάχων

Στιγμιότυπα ἀπὸ τοὺς ἑορτασμοὺς διὰ τὴν 30ετίαν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος Ἁγ. Ἄννης Gold Coast Κουηνοσλάνδης. Ὁ Σεβασμιώτατος, ἐπιδίδων τὸν Χρυσοῦν Σταυρόν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, εἰς τὸν Ἐπίτιμον Γενικὸν Πρόξενον κ. Δημ. Ράπτην καὶ τὴν οἰκογένειάν του καὶ εἰς μίαν ἀναμνηστικὴν φωτογραφίαν μετὰ τῆς οἰκογενείας Ράπτη εἰς τὸν προαυλιον χῶρον τοῦ περικαλοῦς Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγ. Ἄννης (6-5-06).

Προέδρων και Συμβούλων **Περικλή Βαγγέλα** και **Γ. Ίπποκράτη** (από αναπηρική καρέκλα αμφοτέρω!). Έντονη ήταν η παρουσία και του Αντιπροέδρου κ. Προκόπη Δημητρίου εις όλες τις υπηρεσίες, με υποδειγματική σεμνότητα. Πρέπει να σημειωθεί ότι, επ' ευκαιρία του πανηγυρικού αυτού έορτασμού, ο κ. Ράπτης ένεχειρήσε εις τόν Σεβασμιώτατον, ειδικώς διά τήν Θεολογική Σχολή, έπιταγήν εκ \$30,000.00 (7-5-06).

—Βοηθούμενος από τόν Θεοφιλέστατο Άπολλωνιάδος, εκήρυξε τήν έναρξη τής Ήμερίδας, και παρηκολούθησε τό μεγαλύτερο μέρος αούτης, ή όποία οργανώθηκε εις τήν Μεγάλη Αίθουσα τής Θεολογικής Σχολής, διά τούς Διδάσκοντας τά Νέα Έλληνικά εις τά έν Σύδνεϋ τρία Ήμερήσια Κολλέγια μας. Παρέστησαν μεταξύ άλλων και άλλοι συνεργαζόμενοι στό ίδιο Πρόγραμμα, Κληρικοί και λαϊκοί (8-5-06)

—Συνοδευόμενος από τόν Θεοφιλέστατο Άπολλωνιάδος και άλλους Έπιτελικούς συνεργάτες του, παρηκολούθησε τήν πρεμιέρα αούτης, ή όποία οργανώθηκε εις τήν Μεγάλη Αίθουσα τής Θεολογικής Σχολής, διά τούς Διδάσκοντας τά Νέα Έλληνικά εις τά έν Σύδνεϋ τρία Ήμερήσια Κολλέγια μας. Παρέστησαν μεταξύ άλλων και άλλοι συνεργαζόμενοι στό ίδιο Πρόγραμμα, Κληρικοί και λαϊκοί (8-5-06)

Ό Σεβασμιώτατος πλαισιούμενος από τόν Θεοφ. Άπολλωνιάδος και άλλα Έπιτελικά Στελέχη τών Κεντρικών Γραφείων και τής Θεολογικής Σχολής, υπεδέχθη τήν Πολιτειακή Ύπουργό Παιδείας κα Carmel Mary Tebbutt, συνοδευόμενη από τόν Εϊδικό Γραμματέα της κ. Paul Martin εις τήν ειδικήν επίσκεψιν γνωριμίας του όλου έργου και τών δραστηριοτήτων τής Σχολής (17-05 -2006).

συνεχάρη δέ τόσο τήν ειδική στά θεατρολογικά προγράμματα Καθηγήτρια κα Μαίρη Φαλέτα, όσο και τις Άρχές του Κολλεγίου (12-5-06).

—Μετέβη οδίκως εις Ένοριάν Άγίου Δημητρίου Queanbeyan, όπου και έχειροτόνησε τόν εκ τής αούτης πόλεως καταγόμενο Σταυρον Ίβανόν εις Διάκονον. Άφ' έσπέρας παρετέθη έόρτιο Δείπνο εις τήν οικία του ύπομηφίου Διακόνου, εις τό όποιο παρεκάθησαν πλείστοι από διάφορα σημεία προσελθόντες συγγενείς του νέου ζεύγους, αλλά και αρκετοί εκ τών συμφοιτητών αούτου. Μετά τήν θ. Λειτουργία, εις τήν Ένοριακήν Αίθουσα Τελετών παρετέθη έόρτιο γεύμα, επίσης δαπάναις του χειροτονηθέντος, υπό τήν έποπτίαν του άκαμάτου Ίερατικώς Προϊσταμένου π. Κ. Κωστάκου και τήν πρόθυμο συνεργασία τών μελών του Έκκλησιαστικού Συμβουλίου και τής Φιλοπτώχου. Τόσο κατά τήν θ. Λειτουργία όσο και κατά τό έόρτιο γεύμα, παρεκάθησαν μετά του Σεβασμιωτάτου και άλλων έπισήμων, ό Έπιτετραμμένος τής Έλληνικής Πρεσβείας κ. Κυρ. Μανιάτης μετά τής συζύγου του, καθώς και εκπρόσωπος τής Κυπριακής Ύπάτης Άρμοστείας (14-5-06).

—Πλαισιούμενος από τόν Θεοφιλέστατο Άπολλωνιάδος και άλλα Έπιτελικά Στελέχη τών Κεντρικών Γραφείων και τής Θεολογικής Σχολής, υπεδέχθη τήν Πολιτειακή Ύπουργό Παιδείας κα Carmel Mary Tebbutt, συνοδευόμενη από τόν Εϊδικό Γραμματέα της κ. Paul Martin, ή όποία άπουσιάζουσα εις τό έξωτερικό κατά τούς έπισήμους Έορτασμούς 20ετίας τής Θεολογικής μας Σχολής, εΐχεν ύποσχεθεί νά πραγματοποιήσει ειδικήν επίσκεψιν για έγγύτερη γνωριμία του όλου έργου και τών δραστηριοτήτων τής Σχολής. Επ' ευκαιρία εΐχαν κληθεί και τά Διευθυντικά Στελέχη, οι Έφορίες και οι Ίερατικώς Προϊστάμενοι τών Ένοριών-Κοιτητών, εις τάς όποιás έχουν άναπτυχθεί τά έν Σύδνεϋ τρία Ήμερήσια Κολλέγια μας. Μετά από έπίσημη και σύντομη ανταλλαγή άπόψεων εις τό Γραφείο του Σεβασμιωτάτου, παρουσίασε ούτος τήν κα Ύπουργό από του βήματος τής Μεγ. Αϊθούσης Τελετών τής Σχολής, εκείνη δέ άπήντησε με έμπνευσμένη όμιλία, ώς προς τήν σπουδαιότητα του ειδικού τούτου Έκπαιδευτικού Ίδρύματος τής Όμογένειας, τό όποιο είναι και τό μοναδικό Όρθόδοξο Πανεπιστημιακό Ίδρυμα εις τούς Άντίποδες. Τήν μοναδικότητα αούτη υπεγράμμισε από πλευράς Κυβερνήσεως και Αυστραλιανού λαού γενικώς ή κα Ύπουργός, ή όποία δέν παρέλειψε νά έπισημάνει όσα τής έλέχθησαν για τήν σπουδαιότητα τής Α΄ κοινής Χριστιανικής Χιλιετίας, τήν όποία και εκπροσωπεί ή Ί. Αρχιεπισκοπή και ή Σχολή μας, για όλους τούς λοιπούς Χριστιανούς. Έν συνεχεία, παρετέθησαν άναφυκτικά και βουτήγματα και εΐχαν τήν ευκαιρία νά συνομιλήσουν εκτενώς με τήν λαοφιλή και εύπροσύγορη κα Tebbutt στελέχη όχι μόνον τής Θεολογικής Σχολής, αλλά και τών τριών Ήμερησίων Κολλεγίων.

—Εδέχθη τήν διαπρεπή και προσφιλέστατη καλλιτέχνη διδα Μαρίτσα Μιχοπούλου, ή όποία και προσέκομισε έπίσημως τό προσκλητήριο τών Γάμων αούτης μετά του εκλεκτού όμογενοϋς κ. Δημητρίου Δραγώνα, οι όποιοι θα τελεστοϋν στήν Μάνη Μεσσηνίας (17-5-06).

—Εδέχθη τόν έξ Ήρακλείου Κρήτης φίλον του κ. Νικ. Σκουλή έπιχειρηματία Ξενοδοχείων στο Ήράκλειο, ό όποιος ήλθε ειδικώς για τούς Γάμους του πρωτανεψιου του και επ' ευκαιρία έπεσκέφθη εις τά Κεντρικά Γραφεία τόν Σεβασμιώτατον, συνοδευόμενος από τόν άδελφό του Παναγιώτη και τόν συμπέθερό του κ. Καλλιράκη.

—Εδέχθη έθιμοτυπική επίσκεψη του Β΄ Ύπαρχηγού ΓΕΕΘΑ Άντιπτεράρχου κ. Μαργ. Μουζά και τής συζύγου του Νίκης, συνοδευόμενος από τόν Πλωτάρχη κ. Άναστ. Μιχαήλ, τούς όποιους και παρουσίασε εκ μέρους τής Μικτής Έπιτροπής Έορτασμών για τήν Μάχη τής Κρήτης, ό Δικηγόρος κ. Ίορδάνης Ίορδανίδης. Οι έν λόγω Άξιωματικοί είχαν έπισκεφθεί προηγουμένως μέρος τών Ίδρυμάτων τής Έκκλησίας, όπως τό έν Λακέμπα συγκρότημα «Βασιλειάδας» και τά Ήμερήσια Κολλέγια. Μετά από τήν ξενάγηση εις τόν Καθεδρικό Ναό, τήν Θεολογική Σχολή και τά Κεντρικά Γραφεία, παρεκάθησαν σε γεύμα που παρέθεσε προς τιμήν των ό Σεβασμιώτατος, πλαισιούμενος και από τόν Θεοφιλέστατο Άπολλωνιάδος (19-5-06).

—Έχοροστάτησε και εκήρυξε κατά τόν Μ. Έσπερινό εις τόν πανηγυρίζοντα Ί. Ναό Άγίων Κωνσταντίνου και Έλένης Newtown.

Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν, ὅπως πάντοτε, μετά τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου, τῶν λοιπῶν Κληρικῶν καί τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου εἰς τόν Ἑόρτιο Δεῖπνο, τόν ὁποῖον εἶχεν ἐτοιμάσει δι' ὁλόκληρον τό ἐκκλησίασμα ἡ Ἐπιτροπή Κυριῶν καί Δεσποινίδων τῆς Ἑνορίας (20-5-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγίας Σοφίας καί τῶν τριῶν Θυγατέρων Αὐτῆς, ἐν συνεχείᾳ δέ παρεκάθησεν εἰς τό Ἑόρτιο Γεῦμα τῆς Ἑνορίας, εἰς τό ὁποῖον καί παρουσίασε τόν νέον Διευθυντήν τοῦ ἐν Πέρθῃ Ἡμερησίου Κολλεγίου μας «St. Andrews Grammar» κ. Craig D'cruz μετά τῆς συζύγου του (21-5-06).

—Ἐδέχθη εἰς τά Κεντρικά Γραφεῖα ἐπισημῶς τόν μνημονευθέντα Διευθυντή τοῦ ἐν Πέρθῃ Κολλεγίου μας κ. Craig D'cruz μετά τῆς συζύγου του, τοὺς ὁποίους, μετά ἀπό ἀνταλλαγῆ ἀπόψεων ὡς πρὸς τά προγράμματα τῶν Ἑλληνορθοδόξων Κολλεγίων μας καί τόν καλύτερον συντονισμόν των εἰς ὁλόκληρον τήν Αὐστράλιαν, ἐξενάγησαν εἰς τά Κεντρικά Γραφεῖα, τήν Θεολογική Σχολή καί τόν Ἱ. Καθεδρικό Ναό.

Κληθεῖς καταλλήλως, παρέστη σέ Ἑσπερίδα Κρητῶν εἰς τήν φιλόξενη οἰκία τοῦ ἐξ αὐτῶν κ. Ζαχαρίου Λυρώνη (γνωστοῦ Ἐπιχειρηματία), πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀποστολῆς εἰς τοὺς ἐδῶ ἑορτασμούς τῆς Μάχης τῆς Κρήτης, Β' Ὑπαρχηγοῦ ΓΕΕΘΑ Ἀντιπετάρχου κ. Μαργ. Μουζᾶ. Ἐκδηλῆ ἦταν ἡ συγκίνηση καί ὁ ἐνθουσιασμός ὄλων ἀπὸ τήν παρουσία καί τῆς ἐφετεινῆς ἐν λόγῳ ἀποστολῆς, ὅπως ἀκριβῶς εἶχε γίνῃ καί πῦρσι ὑπὸ τόν Ὑποστράτηγον κ. Διονύσιο Θεοδωρίτη, ἀλλὰ καί τῶν προηγούμενων ἐτῶν (22-5-06).

—Ἐδέχθη τό ζεῦγος τῶν Ἰατρῶν Δημητρίου καί Θέκλας Κοκκίνου καί συνμίλησε μαζί των γιά λεπτομέρειες τῆς μεθαιριανῆς χειροτονίας τοῦ συζύγου εἰς Διάκονον (24-5-06).

—Προήδρευσε Συσκέψεως εἰς τά Κεντρικά Γραφεῖα μέ τόν Θεοφιλέστατο Ἀπολλωνιάδος, τόν ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου κ. Στᾶν Παλάση, τόν Πρωτοπρ. π. Στυλιανό Σκούτα καί τόν Ἰατρὸν κ. Στᾶν Θεοδώρου Διευθυντῆν τοῦ Concord Hospital καί εἰδικόν διά παθήματα ἀλκοολισμοῦ καί ναρκωτικῶν.

—Ἀπέστειλε **διορθωτικὴν** ἐπιστολήν εἰς τό ἐν Βατικανῶ ἀγγλιστί ἐκδιδόμενον, ὑπὸ τήν διεύθυνση τοῦ Giulio Andreotti, Περιοδικό «30 DAYS», ἐπισημαίνων τίς περιέργες ἀνακρίβειες ὡς πρὸς τίς ἐν Βόννην μεταπτυχιακές σπουδές καί τήν «Περί τοῦ Ἀλάθτου τῆς Ἐκκλησίας» Διδακτορίαν του, ἐν σχέσει μέ τόν σημερινό Πάπα Βενέδικτο 16^ο. Τήν ἐν λόγῳ ἐπιστολήν ἐδημοσίευσεν αὐτούσια, ὅπως ἄλλωστε ἐζητήθη, κατὰ τήν δημοσιογραφικὴν δεοντολογία, τό ἐν λόγῳ Περιοδικό εἰς τήν ἐκδόση 3-2006 (25-5-06).

—Ἐξέφρασε ἀπὸ τηλεφώνου τήν βαθύτατη συμπάθειά του πρὸς τόν Β' Ὑπαρχηγό τοῦ ΓΕΕΘΑ Ἀντιπετάρχου κ. Μαργ. Μουζᾶ, διά τόν τραγικὸ θάνατον τοῦ ἥρωος Σμηναγοῦ Κ. Ἡλιάκη ἀπὸ

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν εἰς Διάκονον χειροτονίαν τοῦ Νευρολόγου ἱατροῦ κ. Δημητρίου Κόκκινου εἰς τόν Ἱ. Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου (28-5-06).

τά Χανιά Κρήτης, κατὰ τήν ἀναχαίτηση τουρκικῶν πολεμικῶν ἀεροσκαφῶν ἀνωθι τῆς νήσου Καρπάθου (26-5-06).

—Ἐλειτούργησε εἰς τόν Ἱ. Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καί ἐχειροτότησε εἰς Διάκονον τόν διαπρεπῆ Νευρολόγον Ἰατρὸν καί ὑποδειγματικὸν οἰκογενειάρχην (ἦδη ἔχουν ἑξὶ τέκνα μετά τῆς ὡσαύτως Ἰατροῦ συζύγου του Θέκλας) κ. Δημ. Κόκκινον. Ὁ νέος αὐτός Διάκονος τῆς Ἐκκλησίας μας, προήλθεν ἐκ τῶν κόλπων τῆς ἐν Σύνδνεῦ Χριστιανικῆς Ἐνώσεως καί πρῖν νυμφευθεῖ ἤθελε νά πραγματοποιήσῃ παιδιόθεν ἐπιθυμίαν πρὸς τόν Μοναχισμόν, διό καί εἶχε μεταβεῖ εἰς Ἅγιον Ὄρος. Ὅμως ὁ ἀείμνηστος καί ὄντως ἄληστος Μοναχὸς Γέρων Παΐσιος, τόν ὁποῖον ὁ Καθηγούμενος Σταυρονικήτα τότε καί ἀργότερον Ἰβήρων Βασίλειος Γοντικιάκης εἶχε νυμφαγωγῆσει μέχρις Αὐστραλίας, ἦδη μικρὸν μετά τήν ἐγκατάσταση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Στυλιανοῦ, τὸν συνεβούλευσε νά ἐπιστρέψῃ καί νά ἀφοσιώσῃ ὅλες τῆς δυνάμεις του εἰς τήν μακρινὴν καί τόσο συμπαθῆ καί πολυπαθῆ Ὀμογένειαν τῆς Αὐστραλίας. Διὰ τοῦτο καί ὁ κατάμεστος Ναός ἀπὸ τοὺς πιστοὺς συνεμερίσθη τά δάκρυα συγκινήσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὠμίλησαντος καταλλήλως πρὸ τῆς χειροτονίας. Ἐπικολούθησε εἰς τήν παραπλευρῶς Αἵθουσα Τελετῶν ἐόρτιον γεῦμα, τὸ ὁποῖον παρέβηκε ἡ Χριστιανικὴ Ἐνωσις. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ παρεκλήθησαν νά ἀπευθύνουν σύντομον προσοχίαν ὁ Καθηγούμενος Παντανάσσης Ἀρχιμ. Στέφανος, ὁ Ἰατρός-Καθηγητὴς κ. Μιχαὴλ Ἀντωνιάδης, ἐν τέλει δέ καί ὁ χειροτονηθεὶς εὐχαρίστησε μέ ὀλίγα ἐγκαρδιότατα καί ἄκρως συγκινητικὰ λόγια (28-5-06).

—Ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν τόν ἀποχωροῦντα διὰ τήν Μητρόπολη Σικάγου Ἀρχιμ. Ἀλέξανδρο Κανταράκια, ὁ ὁποῖος ἐπὶ περίπου 5 ἔτη ὑπηρετήσεν εἰς τήν Ἱ. Μονὴν Ἁγ. Νεκταρίου Ἀδελαΐδος (29-5-06).

—Ἐἶχεν ὑπηρεσιακὴν συνεργασίαν μέ τόν ἐκ τῶν Νομικῶν Συμβούλων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου καί εἰδικῶς παρακολουθοῦντα τό πρόβλημα εἰς τήν Ἑνορίᾳ-Κοινότητα Kogarah, Δικηγόρον κ. Nick Pappas.

Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον, ὁ Θεοφιλέστατος:

—Ἐδέχθη ἀλληλοδιαδόχως τοὺς ἐκ τῶν Ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Αἶδου. π. Ἐμμανουὴλ Λυκοπάντη ἐκ Μεμβούρνης καί τόν κ. Νεκτάριο Παννίτιο ἐκ Καμπέρας (1-5-06).

—Στά πλαίσια τῶν μαθημάτων τῆς Λειτουργικῆς εἰς τήν Θεολογικὴν Σχολήν, ἐπεσκέφθη μετά τῶν τετραετῶν Φοιτητῶν τήν Συναγωγὴν, ὅπου ὁ ἐπικεφαλῆς Ραββῖνος Jeremy Lawrence τοὺς ἐξενάγησε καί ἐν συνεχείᾳ παρηκολούθησαν τήν μεσημβρινὴν σύντομον Ἀκολουθίαν.

—Παρεκάθησεν εἰς τήν Συνεδρίασιν τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου καί ἐν συνεχείᾳ ἔλαβε μέρος εἰς τήν Συνεδρίασιν τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (4-5-06).

—Ἐδέχθη τόν Πρόεδρον τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Νικολάου Marrickville κ. Δημ. Μαρκάκην καί εἶχεν συνεργασίαν διὰ τά θέματα τῆς Ἑνορίας (5-5-06).

Παρέστη εἰς τήν τελετὴν Ἀποφοιτήσεως τῶν Φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν εἰς τήν Μεγάλῃ Αἴθουσα τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σύνδνεῦ, παρουσίᾳ τῶν Πρυτανικῶν Ἀρχῶν (6-5-06).

—Προήδρευσε μετά τῶν Διευθυντῶν τῶν Ἡμερησίων Κολλεγίων συνεδριάσεως τῶν Καθηγητῶν τῶν Ἑλληνικῶν, πού διδάσκουν εἰς τά τρία Κολλέγια μας (8-5-06).

—Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου.

—Προήδρευσε τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Ν.Ν.Ο. (9-5-06).

—Ἐδέχθη τήν κα Collan Hodge ἀπὸ τό National Council of Churches καί συνεζήτησαν διὰ τήν προώθησιν τοῦ ἐτησίου ἐράνου Christmas Bowl (11-5-06)...

—Συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον παρηκολούθησε τήν θεατρι-

κή παράσταση «Τό ξύλο βγήκε από τόν Παράδεισο», τήν ὁποῖαν ἀνέβασε ἡ ὁμάδα τῶν μαθητῶν τοῦ Διγλώσσου Κολλεγίου τοῦ Ἀγ. Σπυριδῶνος (12-5-06).

–Ἐκπροσωπῶν τόν Σεβασμιώτατον παρεκάθησεν εἰς τήν ἑτησία Ἑσπερίδα τοῦ Ἡμερησίου Κολλεγίου τῆς Ἁγίας Εὐφημίας Bankstown καί ὠμίλησε καταλλήλως (13-5-06).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Σπυριδῶνος Kingsford (14-5-06)

–Ἐδέχθη τόν ἐκ Darwin Κληρικό μας π. Ἰωήλ Ξανθό (15-5-06).

–Ἐδέχθη διά συνεργασίαν τόν Διευθυντήν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Προνοίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Σ. Μαγδαλόπουλον (16-5-06).

–Παρέστη εἰς τήν ὑποδοχήν καί ξενάγησιν εἰς τούς χώρους τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καί τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τῆς Ὑπουργοῦ Παιδείας Ν.Ν.Ο. κας Carmel M. Tebbutt καί παρεκάθησεν εἰς τήν δοθεῖσαν ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Στυλιανοῦ Δεξίωσιν.

–Ἐδέχθη τόν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μαδαγασκάρης κ. Ἰγνάτιον εἰς ἔθιμοτυπικήν ἐπίσκεψιν καί ἐνημερώθη διά τήν πρόδον τῆς Ἱεραποστολῆς (17-5-06).

–Ἐπεσκέφθη μετά τῶν τετραετῶν Φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, εἰς τά πλαίσια τοῦ μαθήματος τῆς Λειτουργικῆς, τόν Ναόν τῶν Ἀρμενίων Χριστιανῶν εἰς Chatswood καί ἐξεναγήθησαν εἰς αὐτόν ὑπό τοῦ Ἀρμενίου Ἀρχιεπισκόπου, Σεβασμιωτάτου Aghan Baliozian. Μετά ταῦτα ὁ Σεβασμιώτατος παρέθεσεν μικράν φιλοξενίαν εἰς τούς χώρους τοῦ Μουσείου (18-5-06).

–Συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον παρεκάθησεν εἰς γεῦμα, τό ὁποῖον παρέθεσεν εἰς Ὁμογενειακόν Ἑστιατόριον, πρὸς τιμὴν τοῦ Β' Ὑπαρχηγοῦ ΓΕΕΘΑ Ἀντιπτεράρχου κ. Μαργαρίτη Μουζᾶ καί τῆς συζύγου του καί τοῦ Πλωτάρχου κ. Ἀναστασίου Μιχελῆ.

–Ἐἶχε συνάντησιν συνεργασίας μετά τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Κέντρου Προνοίας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Σ. Μαγδαλόπουλου (19-5-06).

–Συνοδευόμενος ὑπό τοῦ Ἱερομ. π. Κυρίλλου, ἐτέλεσε Τρισάγιον εἰς τό Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου (Martin Place) ὑπὲρ τῶν πεσόντων κατά τήν Μάχην τῆς Κρήτης Ἑλλήνων, Αὐστραλῶν καί Νεοζηλανδῶν, παρουσίᾳ τῶν ἐξ Ἑλλάδος Ἐπισήμων τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ, τῶν ἐκπροσώπων τῶν Αὐστραλιανῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, Ὑπουργῶν τῆς Πολιτειακῆς καί Κοινοπολιτειακῆς Κυβερνήσεως καί τῶν παλαιῶν Πολεμιστῶν (20-5-06).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Newtown καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς τράπεζαν μεθ' ὄλων τῶν πιστῶν (21-5-06).

–Παρεκάθησεν εἰς τήν συνεδρίασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν Γηροκομείων τῆς Βασιλειάδος (23-5-06).

–Συνοδευόμενος ἀπό τόν Ὑπεύθυνον Προσωπικοῦ τῶν Γραφείων κ. Χάρη Ἰορδανίδη καί τόν κ. Ἰωάννη Σιώρη, ἐπεσκέφθησαν τὰς ἐγκαταστάσεις τοῦ Κέντρου Προνοίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς καί συνεζήτησαν διά τὰ σχέδια ἀναπτύξεως τῶν ὑπαρχόντων κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων.

–Παρεκάθησεν εἰς τήν Συνεδρίασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ S.C.D. (Σύνδεσμος τῶν Θεολογικῶν Κολλεγίων) (24-5-06).

Ὁ Θεοφιλ. Ἀπολλωνιάδος ἐκπροσωπῶν τόν Σεβασμιώτατον παρεκάθησεν εἰς τήν ἑτησία Ἑσπερίδα τοῦ Ἡμερησίου Κολλεγίου τῆς Ἁγίας Εὐφημίας Bankstown (13-5-06).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Αἰκατερίνης Mascot (28-5-06).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ

Κατά τόν μῆνα Μάϊον, ὁ Θεοφιλέστατος:

–Εὐλόγησε τήν τράπεζαν καί συνέφαγε μετά τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου τῶν Ἡλικιωμένων τῆς Ἑνορίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ascot Vale εἰς τήν αἴθουσαν Κοινωνικῶν Ἐκδηλώσεων αὐτῆς (2-5-06).

–Ἐδέχθη τήν κα. Vicky Pridmore νέα διευθύντρια τοῦ νεκροταφείου Bunarrong Memorial Park καί συνεζήτησε μετ' αὐτῆς τό θέμα τῆς ἀνεγέρσεως ἑλληνορθόδοξου ναοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐν συνεχείᾳ ἐδέχθη τόν Πανοσ. π. Σωφρόνιον Κονιδάρην καί συνεχάρη αὐτόν διά τήν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν του.

–Πρόεστη συνεδρίασεως τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς ἐπί τῆ ἐπικειμένη ἀφίξει τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μαδαγασκάρης κ. Ἰγνατίου (3-5-06).

–Παρέστη συνεδριάσεως τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Βασιλειάδος καί ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησε παρεκάθησεν μετά τῶν μελῶν αὐτῆς καί τούς τροφίμους εἰς ψαχαλινὴν τράπεζαν.

–Εἰς τήν αἴθουσαν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐκπροσωπῶν τόν Ἀρχιεπίσκοπον μετά τῶν πανοσ. Ἀρχιμ. Ἰακώβου Τσιγκούνη καί κ. Κων/νου Κόντη ἐκ μέρους τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐδέχθη τετραμελῆ ἐπιτροπήν ἐκ μέρους τῆς Ἑνορίας-Κοινοτήτος τοῦ Oakleigh ἀποτελουμένην ἀπό τούς κ.κ. Ἄγγελον Σαρδέλην, ἀντιπρόεδρον, Ἄγγελον Καλομοίρη, πρῶην ἀντιπρόεδρον, Παναγιώτην Βλάχον καί Κων/νον Νικολόπουλον, δημοσιογράφον καί μέλος αὐτῆς καί συνεζήτησαν τήν δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν εἰς τήν ἐν λόγῳ Κοινοτήτῃ καί συνεφώνησαν ἐπί τῶν πρακτέων (4-5-06).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ταξιάρχου Μιχαῆλ τοῦ Μανταμάδου εἰς τόν Ἱ.Ν. τῶν Ταξιαρχῶν Mentone (6-5-06).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ.Ν. τῶν Ταξιαρχῶν Mentone καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου εἰς τήν αἴθουσαν κάτωθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

–Εἰς τόν Ἱ.Ν. τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Clayton εὐλόγησε τόν γάμον τῶν Ράλλη Ἀϊβαλιώτη, υἱοῦ τοῦ ἀειμνήστου π. Ἰωάννου Ἀϊβαλιώτη καί Ἐλισάβετ Τσίτζικα.

–Ἐχοροστάτησε κατά τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου εἰς τόν Ἱ.Ν. τῆς Παναγίας Σουμελᾶ Keilor (7-5-06).

–Ἐδέχθη τόν πανοσ. Κυριακόν Σταυρονικητιανόν, Καθηγούμενον τῆς Ἱ.Μ. τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Βουνοῦ ἐν Σύνδνεῦ (8-5-06).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Ἑσπερινόν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ.Ν. τῶν Ἁγίων Μεθοδίων καί Κυρίλλου Preston (10-5-06).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ.Ν. τῶν Ἁγίων Μεθοδίου καί Κυρίλλου Preston (11-5-06).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ.Ν. τῶν Ἁγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου Preston. Παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου εἰς τήν αἴθουσαν ὀπισθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ (14-5-06).

–Εἰς τήν αἴθουσα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πρόεστη συνεδρίασεως τῶν ἱερέων καί τῶν διδασκάλων τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν εἰς τὰ δημόσια Σχολεῖα καί συνεζήτησαν τήν περαιτέρω ὀργάνωσιν καί τόν συντονισμόν τῶν μαθημάτων εἰς αὐτά καθὼς καί τὰς περαιτέρω ἐνεργείας, προκειμένου ἡ Ἀρχιεπισκοπή ἡμῶν νά λάβει ἔγκρισιν ἀπὸ τὰς ἀρμοδίας ἀρχάς (accreditation).

–Πρόεστη συνεδρίασεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου εἰς τήν αἴθουσα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς (16-5-06).

–Ἐδέχθη τόν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μαδαγασκάρης κ. Ἰγνάτιον καί ἐν συνεχείᾳ τόν κ. Γεώργιον Γεωργίου, ἀγιογράφον ἐκ Κύπρου, συνοδευόμενον ἀπὸ τόν αὐτάδελφον αὐτοῦ Ἀνδρέα Γεωργίου ἐνταῦθα (18-5-06).

–Ἐδέχθη τήν Καθηγούμενην Καλλισθένην καί τήν ἀδελφήν Νικοδήμην μετά τῶν ὁποίων συνεργάσθη ἐπί θεμάτων ἀφορώντων τήν Ἱεράν Μονήν.

–Εχοροστάτησε και εκήρυξε κατά τόν πανηγυρικών Έσπερινών τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἰς τόν ὁμώνυμον Ἱερὸν Ναὸν εἰς Yarraville. Μετὰ τὸν ἑσπερινὸν ἡ Φιλοπτώχος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ παρέθεσε δεῖπνον παραπλευρῶς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ (19-5-06).

–Εχοροστάτησε και εκήρυξε κατά τόν πανηγυρικών Έσπερινών εἰς τὸν ἱ.Ν. τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης South Yarra καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσαν παραπλευρῶς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ (20-5-06).

–Ἐλειτούργησε και εκήρυξε εἰς τὸν πανηγυρίζοντα ἱ.Ν. τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης South Yarra. Μετὰ τῆς Θεῆς Λειτουργίας παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τὴν αἴθουσαν παραπλευρῶς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ (21-5-06).

–Ἐδέχθη εἰς τὸ Γραφεῖον τὴν κα. Αἰκατερίνην Ψυχογιῶ παρουσιάσασα τοῦ π. Ἀθανασίου Τριανταφύλλου διὰ προσωπικὸν τῆς θέμα.

–Προέστη συνεδρίασεως τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας (23-5-06).

–Ἐδέχθη τὴν κα Σ. Μανωλιάδου διὰ προσωπικὸν τῆς θέμα (24-5-06).

Προσκληθεὶς ὑπὸ τῆς Ὀμοσπονδίας τοῦ Ποδοσφαίρου Αὐστραλίας παρέστη και παρηκολούθησε εἰς τὸ Μ.С.С. τὸν φιλικὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα μεταξύ Ἑλλάδος καὶ Αὐστραλίας, παρουσιάσασα 95, 130 θεατῶν (25-5-06).

–Ἐδέχθη τοὺς Χαράλαμπον Ἰορδανίδην, Συντονιστὴν τῶν Γραφείων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἡμῶν ἐν Σύδνεϋ, μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Νάκου και τοῦ ἐγγονοῦ του Χαράλαμπος.

–Ἐδέχθη ἐθιμοτυπικὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἀντιπετάρχου Μαργαρίτη Μουζᾶ και τῆς συζύγου αὐτοῦ και τοῦ πλωτάρχου Ἀναστασίου Μιχέλη που ἔχουν ἔλθει διὰ τοὺς ἑορτασμούς τῆς Μάχης τῆς Κρήτης και παρέθεσεν γεῦμα πρὸς τιμὴν των ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησε και ὁ κ. Χ. Ἰορδανίδης.

–Εχοροστάτησε και εκήρυξε κατά τόν πανηγυρικών Έσπερινών ἐπὶ τῆς μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου εἰς τὸν ἱ.Ν. τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg (26-5-06).

–Ἐλειτούργησε και εκήρυξεν εἰς τὸν ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου και ἐτέλεσεν τὴν δοξολογίαν ἐπὶ τῆς ἐπετεῖῳ τῆς Μάχης τῆς Κρήτης παρουσιάσασα τοῦ Κυβερνήτου τῆς Βικτωρίας Dr David de Kretser και τῆς συζύγου αὐτοῦ, τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Ε. Κουβαριτάκη, τῶν ἐκπροσώπων τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τῆς Ἑλλάδος και Αὐστραλίας, τῆς Ὀμοσπονδίας τῶν Κρητῶν και πλήθους πιστῶν.

Παρέστη εἰς τὴν πασχαλινὴν ἐκδήλωσιν τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἱ.Ν. τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης South Yarra (28-5-06).

–Ἐδέχθη τὸν πανοσ. Ἀρχιμ. Ἀλέξανδρον Κανταράκιαν ἐξ Ἀδελαΐδος (30-5-06).

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ αἰδ. π. Χρήστου Δημιολιάνη ἐπεσκέφθη και παρηκολούθησε τὰς ἐργασίας τοῦ ὑπὸ ἀνέγερσιν Ἀθλητικοῦ Κέντρου τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου εἰς Preston (31-5-06).

Γ' – Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου** **Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου**

Κατὰ τὸν μῆνα Μαΐον, ὁ Θεοφιλέστατος:

–Προήδρευσε συνεδρίασεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου (1-5-06).

–Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (2-5-06).

–Ὁμίλησεν εἰς δύο ομάδας μαθητῶν και μαθητριῶν τοῦ Κολλεγίου Sacred Heart, οἱ ὁποῖες ἐπεσκέφθησαν τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg, τοὺς ὁποῖους ἐπληροφόρησεν περὶ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, μεταφέρων και τὰς εὐχὰς και εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (4-5-06).

–Ἐτέλεσεν, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Σπυριδωνος Unley, τὸ Μυστήριον τῆς Βαπτίσεως τῶν νεοφωτίστων Πέτρου και Παύλου Μέστρου (6-5-06).

–Ἐλειτούργησε και εκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Ἀνδρέου Noarlunga, μετὰ δὲ τὸ πέρασ τῆς Θεῆς Λειτουργίας εὐλόγησε πασχάλιον γεῦμα τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας, τὸ ὁποῖον παρετέθη εἰς τὴν πλησίον τοῦ Ναοῦ αἴθουσαν τῆς Βασιλειάδος, μεταφέρων τὰς εὐχὰς και εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (7-5-06).

–Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τοὺς ἐκ Μελβούρνης κληρικούς Οἶκον. π. Συνέσιον Φράγκον και Διάκονον π. Μανασσῆν Γαλούζην (8-5-06).

–Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (9-5-06).

–Εὐλόγησε γεῦμα-BBQ τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg εἰς Glandore Community Centre (13-5-06).

–Ἐλειτούργησε και εκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton (14-5-06).

–Προέστη τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τοῦ ἀειμνήστου Παναγιώτου Χιχιμάνη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton (16-5-06).

–Παρευρέθη εἰς ἐκδήλωσιν τῆς Ποντιακῆς Ἀδελφότητος Νοτίου Αὐστραλίας, ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς ἀνάμνησιν τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων Ποντιακῆς Γενοκτονίας κατὰ τὰ ἔτη 1916-1923 (18-5-06).

–Μετέβη εἰς τὴν πόλιν Renmark, ὅπου ἐλειτούργησε και εκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, μετὰ δὲ τὸ πέρασ τῆς Θεῆς Λειτουργίας εὐλόγησεν ἐόρτιον τράπεζαν μεταφέρων τὰς εὐχὰς και εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἐπιστρέψας αὐθημερόν εἰς Ἀδελαΐδα (21-5-06).

–Προέστη τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Μαραγκοῦ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Σπυριδωνος Unley, τοῦ ὁποῖου ὁ ἀποθανὼν ὑπῆρξεν εἷς ἐκ τῶν ἰδρυτῶν και διὰ βίου διακονησάντων θεοφιλῶς τὴν Ἑνορίαν-Κοινότητα.

–Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὸν ἐκ Σύδνεϋ Διάκονον π. Παγκράτιον Καλλέγιαν (23-5-06).

–Τὸν ἐπεσκέφθη ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαδαγασκάρης κ. Ἰγνάτιος, εὐρισκόμενος μετὰ τὴν εὐλογίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου κατ' αὐτὰς σπὴν πόλιν μας διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου τῆς ἐν Μαδαγασκάρῃ Ἱεραποστολῆς.

–Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὸν ἐκ Μελβούρνης Πρεσβ. π. Ἰορδάνην Κρικέλην μετὰ τῆς πρεσβυτέρας του (25-6-06).

–Προήδρευσε ἐκτάκτου συνεδρίασεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, εἰς τὴν ὁποῖαν παρευρέθη ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαδαγασκάρης κ. Ἰγνάτιος, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐγένετο ὁ συντονισμὸς τῆς παρεχομένης εἰς τὴν Ἱεραποστολὴν Μαδαγασκάρης βοθηείας (27-5-06).

–Ἐλειτούργησε και εκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood, ὅπου ἐτέλεσε τὸ Μνημόσυνον διὰ τοὺς πεσόντας ἥρωας κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁμιλήσας ἐπικαίρως, μετὰ δὲ τὸ πέρασ τῶς Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν εὐλόγησε δεξίωσιν εἰς τὴν αἴθουσαν δεξιῶσεων τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος παρατεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτῶν Νοτίου Αὐστραλίας.

Τὸ ἀπόγευμα παρευρέθη εἰς ἐκδήλωσιν τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς εἰς τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω αἴθουσαν, παρουσιάσασα τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μαδαγασκάρης κ. Ἰγνατίου, ἡ ὁποία ἐγένετο διὰ τὴν βοήθειαν τοῦ ἔργου τῆς Ἱεραποστολῆς Μαδαγασκάρης, μεταφέρων τὰς εὐχὰς και εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (28-5-06).

–Κατὰ τὴν Ἀπόδοσιν τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα ἐλειτούργησε και εκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton (31-5-06).

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἐπευθύνων ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεὶμ

Τεχνικὴ ἐπιμέλεια: Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511